

KÂMİL (POSTACI)

1985 kışında serhad şehri Edirne'de Postacı Kâmil isimli yetmiş yaşlarında bir ihtiyar, heyecanla, korka korka, 1935'de şahit olup yaşadığı hadiseleri şöyle anlatıyordu:

"Eskişehir Hapishanesindeki Vazifem"

"1935 yılında Eskişehir'de jandarma olarak vatanî vazifemi yapıyordum. Vazife taksiminde bana hapishane düşmüştü. Bu vazifeye devam ederken, âni bir haberle sarsıldım: **'İdamlıklar gelecekmiş, hem de bunlar hocalarmış!'** Bu heyecanlı haberle, merakla beklemeye başladık. Birkaç gün sonra Hocaefendi (Bediüzzaman) geldi. Arkasından da talebeleri olan diğer hocaları getirmişlerdi."

"O tarihlerde temyiz mahkemesi Eskişehir'deydi. Beni oraya çağırarak, **muhbir olarak** hapishanede çalışmamı emretmişlerdi. **'Biz sana orada serbest hareket etme imkânı verimiz.'** demişlerdi. **'Sen bize, bu hocaların gayelerini, maksatlarını, neler yaptıklarını, neler yapabileceklerini bildirirsin!'** diyerek vazifemi söylemişlerdi. O sırada benim adam öldürmek suçundan sabıkam vardı. Daha önceden de biraz hapis yatmıştım. İçerde yatanlardan bir kısmı beni tanıyorlardı. Tanıyanlar **'O, jandarma Kâmil!'** diye söylemeye başladıkları zaman bana karşı şüpheler yönelmeye başlamışsa da ben aldırış etmedim ve sakin olmaya çalıştım. İşlediğim suç için yattığımı söylemiş, bu durumu çeşitli vesilelerle belirterek, bana olan şüpheleri izale etmeye çalışmıştım."

"Eskişehir hapishanesinde herkes birbiriyle kaynaşmıştı. Büyük bir samimiyet vardı. Hep birlikte namaz kılınıyor, Kur'ân'lar okunuyor ve dualar yapılıyordu."

"Sibyan koğuşunu Üstad Bediüzzaman için boşaltmışlar ve onu oraya koymuşlardı. Nur talebeleri ise, hocalarından ayrı yerlerde yatıyorlardı. Üstad'ın kaldığı sibyan koğuşu genişçeydi, **burada tek başına kalıyordu.** Üstad'ın aleyhinde bize çok telkinat yapılmıştı. Biz de ister istemez o tesir altındaydık."

"Bir gün giderek ellerine sarılıp öptüm. Bir pir-i fâniydi, zayıftı, saçları uzundu, yanlardan sarkıyordu. Sakalı, traş olmadığından, biraz uzamıştı. Gösterdiğim samimiyet üzerine beni kucaklayarak bağrına bastı. Ben de çok duygulanmıştım, ağlamaya başladım. Bana hayatından, hatıralarından anlatmaya başlamıştı. Kafkas cephesinde gönüllü alay kumandanlığı yaptığını, yaralanıp esir düştüğünü, Rusya'da esaret günlerini, esaretten firar ederek vatana döndüğünü, ordunun tavsiyesiyle büyük bir İslâm topluluğuna kendisinin de âzâ olarak alındığını anlatmıştı. Hakikaten duruşundaki heybetten kahraman bir zat olduğu anlaşılıyordu. Devr-i âlemin değişmesiyle Isparta'nın Barla nahiyesine sürüldüğünü, buralarda kimseyle alakâdar

---

olmadığını, hiçbir gazeteyi bile okumadığını, sadece Kur'ân'a yöneldiğini ve tefsir ederek **Risale-i Nur** ismiyle eserler yazdığını ve bu eserlerle uğraştığını anlatmıştı.

"Eserlerimden Vazgeçmem"

"Üstad, '**Ben sadece Risale-i Nurları isterim, bu eserlerimden vazgeçmem.**' diyordu. Bu veciz konuşmadan ben de çok duygulanmış ve heyecanlanmışım. Böyle büyük bir zata yapılan haksızlıktan dolayı çok üzülmişim. '**Neden bu ihtiyar zatla bu kadar uğraşıyorlar?**' diye hayret ve merak içinde kalmışım. Fakat bu durumu kimseye belli etmeden yine temaslarıma devam ediyordum. Yine bir görüşmemizde Hocaefendi elinin iki parmağıyla alnımı sildi ve şu tavsiyelerde bulunmaya başladı:

'Tövbe istiğfar et, altmış kişiye yemek yedir ve diyetini öde.'

Bu da hayret edilecek bir hadiseydi. Adam öldürdüğümü ben söylememiştim, ama o keramet haliyle bu durumumu da bilmişti. Evet, bu zat büyük bir veliydi.

"Ben bu arada imtiyazlı olduğumdan, devamlı dışarı ile irtibatlıydım. Bu durumu pek belli etmiyordum, çünkü her hapisanede dışarıdaki işlere yardımcı olan mahkûmlar olur."

"Hocanın talebelerinin koğuşunda kalıyordum, ister istemez onlarla haşır neşir olmuşum. Daracık odada, başka bir şey bile düşünmek mümkün olmuyordu. Burada güzel sohbetler oluyor, namazlar kılınıyor, Kur'ân ve kasideleler okunuyordu. Benimle kendi arkadaşları gibi samimî oluyorlardı, biraz da şüphe ediyorlardı. Bir hatıra defterime birçoklarının imzalarını, adreslerini ve şiir gibi çeşitli şeyler yazdırmışım."

"Ne kadar da olsa, çeşitli İslâmî meseleler karşısında hocaların yanında cahil kalıyordum. Kendilerine hep sualler soruyordum. Yeni yeni birçok İslâmî mesele öğreniyordum."

"Bu masum insanların devletle, devleti yıkmakla ve kötü meselelerle alâkası yoktu. Hepsi de pırıl pırıl, samimi Müslümanlardı. Tek meseleleri Allah'ın huzuruna tertemiz ve pak çıkmaktı; haram lokma yememekt; dünyada yaptıklarının hesabını verebilmekt."

"Ben de onlardan aldığım derslerle namaza başlamışım. Az biliyordum, hocalar bana yardım ediyorlardı. Bana namaz kılmayı ve birçok duaları

öğretmişlerdi. Küçük defterime hem dualar yazıyordum, hem de isimlerini ve memleketlerini yazdırıyordum. Bu defteri aziz bir hatıra olarak elli senedir saklamaktayım. Bu arada dışarı ile devam eden irtibatımda, mahkeme üyelerine **'Bunların sizin söylediğiniz gibi, menfi, kötü işlerle alakaları yoktur; devletle bir meseleleri yoktur.'** diye söylemişim. **'Bunlar Allah'a nasıl hesap vereceklerinin korkusundalar, başka bir şeyden korkmuyorlar.'** diye mahkemeye rapor vermişim."

"Yine, yeni girdiğim sıralarda Hocaefendi talebelerine mektup yazarak, benim zararsız biri olduğumu, kendilerine hiçbir zarar vermeyeceğimi bildirmişti. Ben de kendilerine, *'Benim yanımda lütfen gizli meselelerinizi konuşmayın.'* demişim, böylece anlaşmıştık."

"Hapishane Mescit Olmuştu"

"O karanlık hapishane koğuşu Kur'ân nurlarıyla parlıyordu. Sabah namazlarına kalkılıyor, herkes cüzlerini alıyor, hatimler başlıyordu. Sabah namazından sonra da hatim duası yapılıyordu. Güzel sesli bir hoca ise, ara-sıra kaside çekerdi. Bizleri mestederdi. Biraz aradan sonra tekrar hatimlere başlanırdı. Her gün birkaç defa hatim yapılırdı O temiz insanlar, o hatimler, o dualar sayesinde kurtulmuşlardı. O günler güzel günlerdi. Hep cemaatle namazlar kılınır ve dualar yapılırdı. Hapishane bir mescit şeklini almıştı. Ah, keşke ben de onlar gibi olabilseydim!

"Eskişehir hapsinde şahit olduğum bir husus daha var ki, elli yıldır hâlâ hatırımdadır: **Hocaefendiye hep rahmetler ve dualar okurum. Bizler karnımızı tika basa doyururduk. Fakat Hoca Hazretleri çay ve birkaç zeytinle günlerini geçirirdi.**"

"Onda Allah'ın inayeti vardı, fakat bu büyük zatın kadrini bilemedik."

"Elli yıl evvel Nur talebelerinin hapishanede defterime yazdıkları duaları hep okuyorum. Onlardan vefat edenlere rahmetler niyaz ediyorum."

(bk. Necmeddin ŞAHİNER, Son Şahitler-II)